

τὴν ὑπερετιότανε. Πολλὰ παιδιὰ παίζανε μὲ γέλια καὶ χαρωπὰ ξεφωνητὰ, μπαινοβγαίνοντας ἀπ' τὸ ναό. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶτανε μιὰ μικρὴ κόρη, ὡς δώδεκα χρονῶν ἢ λίγο παρὰ πάνω. Φοροῦσε ἄσπρο μεταξωτὸ φόρεμα, ποῦτανε ζωγραφισμένο μ' ὠραία κίτρινα κλαδιὰ καὶ χρυσάνθεμα. Δὲν ἔμειξε μὲ κομμιά ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες, εἴτε μὲ κανένα ἀπ' τὰ παιδιὰ τὰ ἄλλα, μὲ ξεχώριζε μὲ τὴ θαυμασία καλλονή της. Τὰ μαλλιά της ἀνέβαιναν κυματιστὰ καὶ δένονταν πίσω ψηλὰ σὲ σκέδιο βεντάλιας. Μὰ τὰ μάτια της εἰντούσαν κόκκινα φωτιά. Ἡ ἱερωμένη, σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι καὶ τὴ ρώτησε :

— Τί ἔχεις; Μάλλωσες πάλι μὲ κανένα παιδί;

Ἡ Γκενζή βλέποντας τώρα τὸ πρόσωπο τῆς ἱερείας, εἶδε πόσο ἔμοιαζε μὲ τὴ μικρή, κ' ἔκανε τὴ σκέψη πῶς θάτανε κόρη της.

Ἡ μικρούλα ἀπάντησε μὲ παράπονο στὴν παρατήρηση τῆς ἱερείας.

— Ὁ Ἰνκούι, εἶπε, ἀνοιξε τὸ κλουβὶ κι' ἄφησε νὰ φύγῃ τὸ μικρὸ μου σπουργιτάκι.

Μιὰ ἀπ' τὶς ἀκόλουθες πετάχτηκε καὶ εἶπε μὲ θυμὸ :

— Μ' αὐτὸ τὸ καλόπαιδο δὲν ἔννοεῖ ν' ἀφήσῃ ἡσυχὸν τὸν κόσμον. Πού πῆγε τὸ σπουργιτάκι τώρα; Τὸ κατῆμένο! Καὶ πῶς εἶχε μεγαλώσει αὐτὲς τὶς μέρες! Τώρα ἂν τὸ βρῆ κανένα γεράκι;...

Ἡ ἱερεία εἶπε στὴ μικρὴ μὲ μλακὴ αὐστηρότητα.

— Ξέρεις πῶς κάνεις πολλὰς ἀνοησίες, παιδί μου; Δὲ σκέφτεσαι καθόλου πῶς ἀπ' τὴ μιὰ μέρα ὡς τὴν ἄλλη, μπερδεύ ν' ἀφήσῃ τὴ ζωὴ. Δὲ συλλογίζεσαι ἄλλο, παρὰ τὸ σπουργιτάκι σου, ἐνῶ τόσες φορές σοῦ εἶπα πῶς εἶναι ἁμαρτία νὰ τὸ κρατᾷς αἰχμάλωτο... Πάμε!

Ἡ μικρούλα προχώρησε μὲ θλιμμένο πρόσωπο. Ἡ Γκενζή τὴν παρατηροῦσε μ' ἐνδιαφέρο. Τὰ βλέφαρά της σὰ νὰ τὰχε σκεπάσει σκοτεινὸ σύννεφο. Τὸ μέτωπό της εἶτανε μαγευτικὸ καὶ τὰ μαλλιάκια της χαριτωμένα. Ὁ νέος ἔρριχνε τὶς ματιές του πάνω της καὶ συλλογίζονταν, πῶς θὰ εἶταν ἀργότερα κιὲ ὁμορφῆ. Ἐμοιαζε πολὺ μ' ἓνα πρόσωπο, κιὲ μιὰ φορὰ τοῦ εἶχε δώσει τὴν καρδιά του καὶ ποῦ τώρα ἡ θύμησή του τοῦφερνε δάκρυα στὰ μάτια!

Ἡ ἱερεία χαίδευσεν τὰ μαλλιά της μικρῆς καὶ τῆς ἔλεγε:

— Ἐχεις τόσο ὠραία μαλλιά κι' ὅμως δὲ θέλεις νὰ σὲ χτενίζουνε. Πόσο λυπᾶμαι βταν συλλογίζουμαι πῶς εἶσαι ἀκόμα παιδί. Στὴν ἡλικία σου ἄλλα παιδιὰ διαφέρουνε πολὺ ἀπὸ σένα. Ὅταν εἶτανε δώδεκα χρονῶν ἢ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σου, εἶχανε νὰ κάνουνε μὲ τὴ φρονιμάδα της. Καὶ συλλογίζουμαι μ' ἀνησυχία, ἂν ἀφήσῃς ξαφνικὰ τὸν κόσμον, τί θὰ μ' ἀπογίνῃς...

Ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφυλλητό. Στὴ θέα αὐτὴ δὲν μπόρεσε εἴτε ὁ Γκενζή ν' ἀντιβῆ ἀπ' τὴ συγκίνηση. Ἡ μικρούλα σήκωσε τὸ κεφαλάκι καὶ τὴν κοίταξε μὲ ματια τρομαγμένα. Ὅστερα τὰ χαμήλωσε κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι, μὲ συντριβή. Ἡ χτενισιά της τότε παρουσιάστηκε στὸν Γκενζή, μ' ἔλη της τὴ λαμπρότη.

Κι' ὁ νέος δὲν ξεκλινούσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω της.

Ἡ ἱερεία ἐξηκολούθησε μὲ στίχους καὶ μελαγχολικά.

« Ἄχ! δὲν πρέπει νὰ χαθῆ

« ἡ δροσιά ποῦ θιέφει

« ἓνα νέο βλαστάρι,

« ποῦ δὲν ξέει ποῦ θάναί ἢ κατοικία του

« καὶ ποῦ θὰ μεγαλώσῃ! »

Κεῖνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε ὁ ἀρχιερέας.

— Τί κάθεστε δῶ πέρα ἔτσι μισόγδυτες; Ὅλοι δοιοι περνοῦν σὰς βλέπουν ἀπὸ δῶ.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἡ ἱερωμένη. Θάτανε ντροπὴ νὰ μὰς ἐδλέπανε σ' αὐτὸ τὸ χάλι.

Καὶ κατέβασε τὴν κουρτίνα. Ὁ ἀρχιερέας ξεκλούθησε.

— Ἐμαθα πῶς ὁ Γκενζή, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀνακτορικῆς Φρουρᾶς, ἦρθε στὸ σερφὸ ἀδερφοῦ μου, ἐδῶ εἶπλα, γιὰ νὰ κάνῃ ἐξορκισμοῦς. Ἐπειδὴ ἦρθε δίχως ἐπισημότητα, δὲν εἶξερα πῶς βρισκότανε τόσο κοντὰ μας, καὶ δὲν πῆγα ἀκόμα νὰ τονὲ συναντήσω.

Ἡ Γκενζή ἄκουσε τὴ μικρούλα νὰ λέῃ κάτι, πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα, μὰ τὰ λόγια της δὲ φτάσανε ὡς τ' αὐτιά του. Ἄκουσε μονάχα τὸν ἀρχιερέα νὰ λέῃ:

— Ναι, παιδί μου, αὐτός! Ὁ λαμπρὸς πρίγκιπας Γκενζή, ποῦ λένε τόσα γι' αὐτόνε. Τώρα, λοιπὸν, σκοπεῖ νὰ πάω νὰ τονὲ γνωρίζω, γιὰτὶ, ἄκομα καὶ γιὰ ἓναν ἱερωμένο σὰν καὶ μένα, ποῦ πράττεισεν τὰ ἐγκόσμια, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πράματα κείνα, ποῦ κάνουνε νὰ λησμονιοῦνται εἰς πόνου τῆς ζωῆς, καὶ ποῦ ξαναζωντανεύουνε τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ σηκώθηκε.

Ἄκούοντας νὰ πλησιάζουσε τὰ βήματα τοῦ ἀρχιερέα, ὁ Γκενζή γύρισε τρεχάλα στὸ μοναστήρι.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΜΜΟ

κ. Ι. Ραφ. Μάντρα. Ὅλη ἡ συκοφαντία κατὰ τοῦ Π. Δ. Τ. κατὰ σε καὶ βγήκε τὴν ερασιμένη Τριτὴ ἀπὸ τὴ φυλακή. Πρέπει νὰ συχαίσεις καὶ τὸν κ. Χαρίλαο Παπαγιάνου. Ἀφοῦ τόσο ἐπιμένεις, νὰ, καὶ τὸ περίφημον ἄρθρον τοῦ κ. Χαρίλαου ποῦ τυπώθηκε σ' ὁ «Σκριπ» τῶν 2 τοῦ Μᾶη μὲ παχιά στοιχεῖα τῶν 12 :

« Χθὲς περὶ τὸ μεσονύκτιον σοβαρὰ ἀκηναὶ ἐγένοντο εἰς τὴν ὁδὸ Πατησίων. Ὁ υἱὸς τοῦ ἐκδότου τοῦ «Νουμά» Δ. Τηγοπούλου Πάνο Ταγκόπουλος, σι. ατι. της τοῦ πυροβολικοῦ ἀλλὰ μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν διερχόμενον τὴν ὁδὸν αὐτὴν μετ' ἄλλων μαλλιαρῶν καὶ συνεγγειῶν τοῦ «Νουμά» ἤλθεν εἰς συζήτησιν μὲ ἀντιδιερχομένον ὁμὰ α γνωρίμων του ἔνεκα πολ. τ κῶν λόγων. Ἐν τῇ ἐκείνῃ τῆς συζήτησεως ὁ μαλλιαροῦδὺς Τηγόπουλος ἐξετραπη εἰ. αλογοιτιτας ὑβρεις ἐναντίον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως, κατοπιν δὲ εἰς ἄλλας ὁμοίας τινε σματαῦ, δταν οἱ προσαμαμότες χωροφύακες ἠθέλησαν νὰ τὸν συλλάβουν. Εἰς ταγματάχης τοῦ πυροβολικοῦ ὁ ἀναγνωρίσας καὶ δι. τάξας αὐτὸν νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐδέχθη σωρείαν χυδαίουαίων ὑβρων... »

Ἄπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔγινε ΤΙΠΟΤΕ.